

Els pintors vinculats a la Movida desembarquen en una mostra que es pot veure a la Fundació Suñol

Desig madrileny

Montse Frisach
BARCELONA

Als anys 70 i principis dels 80 va sorgir a Madrid un grup de pintors que tenien en comú el retorn a la figuració. Coparticipis de la celeberrima Movida, eren trencadors, polèmics, sofisticats, cultes, heterodoxos, i la seva posició davant de l'art era la de presentar-se sense complexos ni prejudicis. La seva polièdrica actitud artística va fer que el grup de pintors catalans abstractes Trama –d'un estil radicalment diferent al dels madrilenys– els bategés simpàticament amb el qualificatiu d'*esquizos*. Ells s'hi van tornar i van qualificar els catalans d'*oligos* (oligofrèncics). Tot, per sort, de bon rotllo.

Després d'haver passat pel Museu Reina Sofia de Madrid, una exposició, que ara arriba a la Fundació Suñol de Barcelona, recupera l'adjectiu *esquizo* per mostrar l'heterodòxia fonamental d'aquest particular grup d'artistes. El formaven Guillermo Pérez Villalta, Carlos Alcolea, Chema Cobo, Carlos Franco, Sigfrido Martín Begué, Herminio Molero, Rafael Pérez Minguez, Luis Pérez Minguez (fotògraf), Manolo Quejido i Javier Utray. Un dels pintors espanyols actuals més importants, Luis Gordillo, va exercir com a pare espiritual del grup.

Els *esquizos* van optar per la figuració quan a Catalunya triomfaven sobretot l'art abstracte i el conceptual. "Els catalans miraven cap a França, mentre que

Guillermo Pérez Villalta davant d'un dels seus quadres generacionals ■ MIQUEL ANGLARILL

els madrilenys es van fixar més en el pop anglosaxó", diu Sergi Aguilar, director de la Fundació Suñol. Manuel Borja-Villel, director del Reina Sofia, situa els *esquizos* en un territori de ningú: "No van ser fills de l'informalisme ni tampoc pares de la pintura dels 80".

No estem parlant en cap cas d'una figuració convencional. Els *esquizos*, segons explica un dels comissaris de la mostra, Iván López Munuera, pinten "societats desitjables, un món poblat d'objectes de desig". És el cas de Guillermo Pérez Villalta, amb les seves obres suggerents i coloristes.

El pintor, constructor d'arquitectures gairebé somiades, va recrear, per exemple, la sortida d'un concert en un quadre del 1979.

Alaska, amb 16 anys

Hi apareixen alguns dels protagonistes de la Movida, entre ells una Alaska –de només 16 anys i amb cabells curts, enfundada en un vestit de lleopard arrapat–, que ja formava part del grup musical Kaka de Luxe. "És una escena inspirada en un moment real a la sortida d'un concert, però en cap cas vaig tenir la intenció de pintar un qua-

dre històric", explica Pérez Villalta. El pintor recorda que la Movida tenia lloc "a les cases de tots nosaltres" i "tots hi fèiem de tot, no es pot dir que fóssim la branca pictòrica de la Movida".

El fet que l'exposició tingui lloc a la Fundació Suñol té una significació especial, ja que el seu propietari, Josep Suñol, és col·leccionista d'obres d'aquest particular i desconegut moment de l'art espanyol. ■

* Els 'esquizos' de Madrid.

FUNDACIÓ SUÑOL. P. DE GRÀCIA, 98. BARCELONA. FINS AL 6/1

A Fuente Grande de Alfácar s'excavaran sis fosses comunes, en una de les quals es creu que està García Lorca ■ M. Á. MOLINA / EFE

Acord per excavar la fossa de Lorca

Un pacte institucional tanca la polèmica i permet exhumar les restes del poeta

B.S.
BARCELONA

Les institucions andaluses han arribat a un acord que permetrà excavar la fossa comuna on es creu que les autoritats franquistes van enterrar el poeta Federico García Lorca, i, posteriorment, exhumar-ne les restes. Els treballs d'excavació a Fuente Grande, a Alfácar (Granada), on es creu que hi pot haver les restes, se centraran en sis possibles fosses i començaran ben aviat, potser aquesta setmana.

L'obertura de les fosses va obrir un debat entre les institucions i els familiars de Lorca, que s'hi oposaven. Finalment s'ha arribat a un pacte, que preveu que els familiars es reservin el dret d'identificar les restes i decidir sobre el seu destí.

Laura García Lorca, neboda del poeta, va ser a la passada Mostra de Venècia, en la presentació del curt de Pere Portabella *Mudanza*. Portaveu de la família i directora del Centre García Lorca, Laura va declarar a l'AVUI que "per a nosaltres no suposa cap consol saber si els ossos estan uns metres més enllà o més cap aquí; considerem que allò és un cementiri, un lloc de memòria, i si comencem a treure'n algunes restes, d'alguna forma es desvirtua aquest lloc de memòria civil comuna". "Per a nosaltres –va afegir–, totes les famílies de víctimes són iguals. Pensem que no s'hauria de destacar Federico García Lorca, perquè allà és una víctima més".

D'altra banda, l'historiador Ian Gibson, en una entrevista concedida també a l'AVUI, es va mostrar partidari d'obrir les fosses i identificar les restes, ja que es poden donar detalls sobre la mort de Lorca. ■

Mirador

Ignasi Aragay
iaragay@avui.cat

Un Consell, o dos

Tornar a començar. Això és el que hauria de fer el Consell de la Cultura i de les Arts (CoNCA). Però és més fàcil dir-ho que fer-ho. Les crisis no surten gratis i menys quan les passa un infant: és sabut que la infantesa ens marca per a tota la vida. De moment, el Consell ha crescut com un arbre tort. S'ha fet gran de cop i a cops. O sigui, malament. No serà tan senzill redreçar-lo.

Francesc Guardans, president *in pectore*, té ara una criatura delicada entre mans. Tindrà prou mà esquerra per liderar-la? Tindrà prou suport intern? I extern? Segurament és, per exemple, l'únic membre que no va arribar a l'organisme amb l'aval de la plataforma impulsora del CoNCA.

Entre els membres del Consell la il·lusió inicial s'ha desinflat o, si més no, s'ha perdut la ingenuïtat. L'ànim és molt diferent al de fa

un any encara no. Guardans ha estat l'opció majoritària per suplir Bru de Sala, però em fa l'efecte que ha estat escollit més com un mal menor que amb convicció, igual com la gent sovint votem en les eleccions. Sobretot haurà de demostrar a la resta de membres que vol presidir des del respecte escrupolós al grup, si no, prendrà mal. Ara com ara, seria inexacte dir que el Consell està dividit, com tampoc es pot

Guardans ha estat escollit com a mal menor. El CoNCA no està dividit, però tampoc està unit. Està fastiguejat

dir que està allò que se'n diu unit. El Consell està fastiguejat, amb ganes de girar full per encarar una feina immensa i delicada: repartir diners públics als creadors. Les comparacions són odioses, però només cal fixar-se en el Consell de Cultura de Barcelona, que són menys (vuit al comitè executiu) i més ben avinguts. esclar, no va néixer amb la mateixa expectació ni té tantes competències, però funciona.